

Tingen

I et ærinde imellem lektioner, i et ydre og halvoffentligt rum, fyldt af regn og gråhed, får jeg øje på min cykel i havet af dens artsfæller. I travl flygtighed og konstaterende skuen ud over cykelscenariet af fremmedhed, udpeger øjnene udvalgte kendetegn, og lige dér genkendelighedens anker. Jeg ser, den ikke er væltet. I en bestemt vinkel balancerer den i en tvungen ligevægt, jeg retter til efter vinden. Cyklen er min. Kun dén er ikke fremmed. Tilladelse og ejerskab. Adgang med nøgle. Alle de andre cykler er anonyme fremmede. Bare dæk, stål og varierende særligheder. Der står den og venter som en anden taxa i tomgang. Lydløs tomgang. Her har den holdeplads. Her har den foreløbig hjemme. På mellemstationen. Tilsammen står cyklerne tavse i ståklæder og venter. Farveløse af regnen. Inddelt i et usagt hierarki af penge og halvprestige, de er komplet ligeglade med. Hver især er de forbudt og uopnåeligt område for uvedkommende. Uopnåelige, undtagen for ugerningsfulde mennesker. Ugerningsfulde mennesker, der stjæler friheden. Der stjæler suset i klæderne, og vinden i håret. Der stjæler opbyggelsen og vedligeholdelsen af muskelkraften. Der stjæler tiden. Der stjæler ejerskabet. Der gør en nøgle ubrugelig. Der stjæler en ven. En ven de agter at tage for givet og behandle derefter. De opdager ikke støttefodens utrit på en krop af geometri, eller det lettere eksede fordæk gjort af en hidsig storm, eller ringklokkens dybe sang og tendensen til at vende hovedet nedad, eller hullet i sadlen der altid skal tages højde for efter regn, eller det stærke og pålidelige bagagebære, eller de orange farvede og endnu ufarlige prikker af rust, eller det svungne rygrankende styr, eller stallets overgang fra almeneksistensens ligegyldighed til retro, eller identitetsmærket Taarnby, eller de lovformlige lygter og reflekser, eller de nye punktérfrige dæk, eller den smurte kæde, eller dens fysiske designmæssige ulyst for opadgående bakker, men ståltunge begejstring for de nedadgående. De ugerningsfulde er ligeglade med hvor den bor og kommer fra. De griner af den og kaster den hårdt i asfalten mellem anonyme bygninger, da de når deres endemål. Ligeglade med skaderne de forårsager og forvolder. Ligeglade med friheden de stjal. Ligeglade med tiden og vinden i håret.

Måske er den også ligeglad, når jeg glemmer, i hvilken del af cykelparkeringen jeg stiller den? Halvglemmer det hver eneste dag, trods ihærdig indprinten af de, ved første øjekast, anonyme omgivelser; ”jeg stiller dig lige dér, mellem femte og sjette perron. Højre side, når jeg vender mig imod rådhuset. I dag desværre på øverste etage, der er så besværlig at manøvrere dig op på, lige under en dødning af en cykel med flade dæk og sort støv fra togenes dieselmøg, men ved siden af en nymodens mormorcykel, det er okay, ikke?” Er det godmodigt drilleri, eller vil du oprigtigt hellere omgive dig med skræddersyede klæder i regelrette folder, halvtag om dagen og lun garage om natten? Måske du i virkeligheden længes væk, som et andet grantræ, og gerne vil tyvtages af de ugerningsfulde, for eventyrets skyld? For håbet og miraklet, om et liv under mere luksuriøse livsvilkår. ’En *nu-i-retro-kategori-cykel kommer til sin ret*’-agtighed. Befriet for den beskidte, uvedligeholdte statsejede cykelparkering med overbebyrdelse af glemthed og halvdøde eksistenser, trang plads, træk og kulde. Måske du vil ud på landet, hvor du eventuelt kommer fra, og køre ad grusveje på vej til kaffeslabberas eller ærinde hos købmanden, med en gøende hund omkring dig? Og stå i stalden om natten, med varmen fra dyrene som en rar dyne. Et sted hvor glemsomheden ikke finder ud. Jamen, okay, det kan vi eventuelt godt finde ud af.